דעוצרת הוה ניחא להו כדשנינו לעיל

ולרב אשי הקשו לו בבת אחת מעלרת

ומראש השנה ותירן תירון אחד על

שניהם ולרבינה הקשו לו בבת החת

כולהו קושייתא דלעיל ותירן בתירון

ממד: דרביה הוא דכי אתא

רבין בו'. הוה מני למימר אמוראי

נינהו ואליבא דרבי יוחנן וטובא איכא

בהש"ס דכי אתא רב דימי אתא

לאיפלוגי אאמורא שלפניו אלא משום

דאשכח בהדיא דר' יוחנן משמיה דר'

ישמעאל אמר הכי להכי משני הכי

וא"ת ור' יוחנו היכי פליג על ר'

ישמעאל שהוא תנא וי"ל משום דאשכח

ברייתא לקמן (דף ד.) דתניא כוותיה

ול"ג בברייתא דתניא כוותיה דר' יוחנן

לעשות זה מעשה פרה אלא ה"ג

לעשות לכפר זה מעשה יום הכפורים

וכן משמע מתוך פרש"י שפי' (שס)

וכשם שמפרישין לאו מקרא יליף לה

אלא מעלה בעלמא אי נמי י"ל

מדקאמר ר' יוחנן משמיה דר' ישמעאל

הכי מכלל דרבנן פליגי עליה ואיהו

דאמר כרבון: זה בנה אב כל הנכנם

למחנה שבינה בו'. תיתה לי נשלמה

ממלואים גמר שפיר אף לדורות

מדכתב בהדיה כחשר עשה ביום הזה

לוה ה' לעשות לכפר אלא מסיני היכי

גמר ומדנקט זה בנה אב משמע

מיתורא דקרא נפיק כמו זה בנה

אב שכל חטאות קודמות לעולות

דמיתורא נפיק כדאיתא בפרק כל

התדיר (זבחים דף ל.) והכא מאי

יתורא איכא ונראה דהכא נמי לא הוה

לריך למיכתב אלא ויעל משה אל ההר

ויכם העגן את ההר ויקרא ה' למשה

ביום השביעי מחוך הענן מאי

אינטריך למיכתב ויכסהו הענן ששת

ימים אלא אנטריך לדורות:

רבי יהודה כן בתירא היא דחייש

לריב"ב נמי תיסגי בששה ימים גבי

פרה כיון דטבול יום כשר בפרה

ליטבליה בצפרא ביום השביעי וישרוף

בו ביום הפרה דהא מסקינן לקמן

(דף ו.) דבועל נדה טבילתו ביום

ולמאן דס"דעי לקמן דטבילה בליליא הא

קאמר דמפרישין ליה שעה אחת סמוך

לשקיעת החמה ואם כן מלי טביל

בליל ז' וישרוף הפרה למחר וי"ל למאי

דפרי׳ לעיל (דף ב. ד״ה להוליא) דהא

דטבול יום כשר בפרה הנ"מ טבול יום

דטומאה דרבנן אבל טבול יום דבועל

נדה שהוא דאורייתא אסרי רבנן אע"ג

דמדחורייתה שרי הפילו טבול יום

בטומאה דאורייתא מכל מקום רבנן

גזרו בהן לפי זה ניחא ועוד איכא

מנא

למומאת ביתו. תימה לי

 בָּעַת הַהִּוֹא אָמַר יְיָ אַלִי פְּסָל לְךְ שְׁנֵי לוּחֹת אֲבָנִים כְּרִאשׁנִים וַאֲלַהַ אַלֵּי הָהָרָה וְעָשִׂיתָ לְּךְּ אֲלִי הָהָרָה וְעָשִׂיתָ לְךְּ אֲרוֹן עֵץ: דברים י א 2. ועשר ארון עצי שטים וְאַמָּה וְחֵצִי רְחְבּוֹ וְאַמָּה וְאַמָּה וְחֵצִי רְחְבּוֹ וְאַמָּה מות כה י . ויאמר יי אל משה הח לְךְּ סַמִּים נָטָף וּשְׁחֵלֶת וחלבנה סמים ולבנה וְכָה בַּד בִבַּד יִהִיה:

וְּבָה בַּד בְּבַד יְהְיֶה: שמת ל לד 4. צְשַׁה לְךְּ שְׁתֵּי תְצוֹצְרֹת בָּטֶף מִקְשָׁה תַצְשָׁה אֹתָם וְהָיּיּ לְךְּ לִמִקָרָא הָעֵדָה וּלְמַסַע

במדבריב במדבריב וְאֶל בְּנֵי יִשְׂרָאַל יי די יין פּי הְדַבֵּר לֵאמר קְחוּ שְׁעִיר עזִים לְחַטָּאת וְעַגֶּל וְכֶבֶשׁ בְּנֵי שָׁנָה הְּמִימִם ֶּטְ בְּגֵּ שְּׁנְּוּי וְיִבּּי בִּים נִלְה: ויקרא ט ג וַיאמֶר אָל אַהְרֹן קַח . עלה: ין די לְּרֶלֶ בֶּלֶר לְחַשָּׁאת לְךְּ עַגֶל בֶּן בָּלֶר לְחַשָּׁאת וְאַיִל לְעלָה הְמִימִם וְהַקָּרֵב לִפְנֵי יִי: ויקרא ט ב

7. בְּוֹאת יָבֹא אַהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ בְּפֵּר בֶּן בָּקָר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעלָה: ייקרא טז ג

ויקוא טו ג. נְשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי שְׂעִירֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי שְׂעִירֵי עַזִּים לְחַטָּאת וְאַיִל אֶחָד בַּאֲשֶׁר עֶשָּׂה בַּיּוֹם פ. בַּאֲשֶׁוּ נְּשְׁוּה בָּחבּ תַּהָּה צְּוָה יִיְ לְעֲשׁׁת לְכַפָּר עֲלֵיכָם: ויקרא ח לד 10. וַיִּשְׁכֹן בְּבוֹד יִיְ עַל 11. יִיְכַשָּׁרוֹ הָעָנָן יַנּיי טָּרָּ וַיְבְטֵּוּיי טָּגְּּגְּן שַׁשֶּׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל משֶׁה בִּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מתוך הענן:

לאפוקי עצרת ור"ה דתרוייהו עולות נינהו. לא ידענא אמאי לא קאמר הכי לעיל בשינויא דר׳ אבהו לאפוקי עלרת וראש השנה דלצור נינהו או לימא לאפוקי כולהו קושייתא כדקאמר

ועשה לך. כמו עשה לך שתי חלולרות כסף: לביכול. אני שמעתי אם היה ליבור יכול להתכפר בשל יחיד (א) הייתי רולה. ואני אומר לפי שדבר קשה הוא לומר שהקב"ה קץ בישראל אומר כביכול כלומר רבינא בסמוך ושמא לר' אבהו לא הקשו לו אלא מראש השנה - על כרחינו יאמר כן כאילו 🌣 (אי) אפשר לומר כן וכן כל כביכול

> ועשה לך ימשלך אלא למ"ד משל צבור מאי איכא למימר דתניא קח לך משלך ועשה לך משלך יויקחו אליך משל צבור דברי רבי יאשיה ר' יונתן אומר בין קח לך בין ויקחן אליך משל צבור ומה תלמוד לומר קח לך כביכול ימשלך אני רוצה יותר משלהם אבא חגן אמר משום ר׳ אלעזר סכתוב אחד אומר ׄועשית לך ארון עץ וכתוב אחד אומר יועשו ארון עצי שמים הא כיצד כאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום כאן בזמן שאין עושין רצונו של מקום עד כאן לא פליגי אלא בקיחות דעלמא ועשיות דעלמא קיחות דעלמא יקח לך סמים עשיות דעלמא יעשה לך שתי חצוצרות כסף אבל הנך פרושי קא מפרש דמשלך הוא במלואים מכדי כתיב זואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים

כ) לו עבודה לפני לפנים שביום הכיפורים הראשון היתה תחלה לחמאת יויאמר אל אהרן קח לך עגל בן במקום שקודם לכן לא נכנם אדם בקר, לחטאת למה לי שמע מינה קח לך משלך הוא ביום הכפורים מכדי כתיב היתה עבודה תחלה במזבח החילון. זבואת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר ואם בשביל ששימש משה כל שבעת לחמאת וגו' יומאת עדת בני ישראל יקח עבודת כהנים שהוא בלבוש בגדי שני שעירי עזים לחמאת והקריב את פר כהונה ושל משה בחלוק יש לבן שלא החמאת אשר לו למה לי שמע מינה האי ילו משלו הוא רב אשי אמר דנין פר לחמאת ואיל לעולה מפר לחמאת ואיל לעולה עשה ביום הזה אלא חדא פרישה: לאפוקי ראש השנה ועצרת דתרוייהו עולות מעלה בעלמא. מפני הקל שהקילו נינהו רבינא אמר דנין עבודה בכהן גדול מעבודה בכהן גדול לאפוקי כולהו קושייתין עשו בה מעלות רבות: מהיכא דלאו עבודה בכהן גדול נינהו ואיכא דאמרי אמר רבינא דנין עבודה תחלה מעבודה כדילפינן לקמן בשמעתין (דף ה.): תחלה לאפוקי הני דלאו תחלה נינהו מאי ולה קתני מפרישין. ואם יארע פסול תחלה אילימא תחלה בכהן גדול היינו בכהן גדול ישמש זה בלא פרישה: קמייתא אלא עבודה תחלה במקום מעבודה תחלה במקום כי אתא רב דימי אמר ר' יוחגן ליה מסיני. שמלינו שפירש משה מתני חדא ֹיוּ[רבי יהושע בן לוי] מתני תרתי ויכסהו הענן. למשה: ר' יהודה בן ר' יוחנז מתני חדא לעשות לכפר אלו מעשה במירא. לקמן בפרקין (דף ו.): יום הכפורים ס[וריב"ל] מתני תרתי לעשות אלו מעשה פרה לכפר אלו מעשה יום

הכפורים ר' יוחנן מתני חדא והא אנן תנן שבעת ימים קודם יום הכפורים ושבעת ימים קודם שריפת הפרה מעלה בעלמא והא שא"ר מניומי בר חלקיה א"ר מחסיא בר אידי א"ר יוחנן יכאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם לעשות אלו מעשה פרה לכפר אלו מעשה יום הכפורים ההוא דרביה דכי אתא רבין אמר רבי יוחגן משום רבי ישמעאל לעשות אלו מעשה פרה לכפר אלו מעשה יום הכפורים א"ל יריש לקיש לרבי יוחגן מהיכא קא ילפת לה ממלואים אי מה מלואים כל הכתוב בהן מעכב בהן אף הכא נמי כל הכתוב בהן מעכב בהן וכי תימא הכי נמי והתנן ומתקינין לו כהן אחר סולא קתני מפרישין וכי תימא מאי מתקינין מפרישין ליתני או אידי ואידי מתקינין או אידי ואידי מפרישין אא"ל אלא מר מהיכא יליף לה אמר ימסיני דכתיב ייוישכון ביום , על הר סיני ויכסהו העגן ששת ימים ויקרא אל משה ביום

השביעי מכדי כתיב ויקרא אל משה ביום השביעי מאי ששת ימים זה בנה אב שכל הנכנם במחנה שכינה מעון פרישת ששה והא אנן שבעה תנן $^{\circ}$ מתניתין רבי יהודה בן בתירא היא דחייש למומאת

ל) [ע"ז מד.], כ) גיר' ע"י ויקחו אליך שמן זיח זך, ג) מנחות כח:, ד) גיר' ע"י משלד אני רוצה ואיני רוצה ע"ש], ו) [חולין כב.], ז) ס"א ריש לחיש, ה) ס"א וריש לקיש, ט) [לעיל ב.], י) [לקמן ד:], כ) [לקמן ה.], () [ליה], מ) [לקמן ו.], יא.ן, ט [פיז], ט [פקמן ז.], ט [ט"ס עיין של"ה תורה שבע"פ וכ"ה ברש"י בע"י אפשרו. ם) ומענים יא: ע"ז

שבהש"ם: בומן שהן עושין רלונו של

מקום. נקראת העבודה על שמם:

עד כאן לא פליגי. תירולא הוא:

קח לך למה לי. דשני קרא בדיבוריה

ממה שהתחיל לדבר: דנין פר לחטחת

ואיל לעולה. ביוה"כ יש פר לחטאת

ואיל לעולה בקרבן יחיד דכהן גדול

בואת יבא אהרן וגו׳ ודשמיני

למלואים נמי עגל לחטאת ואיל לעולה:

עבודה בכהן גדול. ביום הכפורים

מעבודה בכ"ג במלואים דכתיב

(ויקרא ט) ויקרב אהרן אל המזבח:

אילימא מחלה בכהן גדול. דנין יום

הכפורים שהיא עבודה ראשונה

שהוטלה בכהן גדול בקרבנות לבור

ביוה"כ הראשון מעבודת שמיני

למלואים שהיא עבודה ראשונה

שנעשית על ידי כהן גדול מעולם:

מחלה במקום. יום הכיפורים יש

שם לעבודה ויום שמיני למלוחים

ימי המלואים אין קרויה עבודה אצל

הוכשר אלא לשעה: ר' יוחנן מתני

חדא. לא דריש מהאי קרא דכאשר

בה לטמא מדעת הכהן השורפה

ילפת לה. להך פרישה: אי מה

מלואים כל הכחוב (ג) מעכב בהן.

אלא מר מהיכא יליף אמר

קודם כניסתו למחנה השכינה:

לטומאת

גליון הש"ם נמ' א"ל אלא מר מהיכא

הגהות הב"ח (ħ) רש"י ד״ה כביכול. בשליחיד משלך הייתי רולה: (ב) שם ד"ה תחלה. יש בו עבודה: (ג) שם ד"ה אי. הכתוב בהן מעכב נהן:

מוסף רש"י כביכול. אם היה אפשר להיפטר לבור בשל יחיד, בשלך הייתי רוצה יותר משלהם (מנחות בח:).

תום' ישנים

--קח לך עגל בן בקר לחמאת ל"ל. שלא נכתנ

לקחונן בשל ישראל, שהרי כתוב אחר כך (ומאת עדת בני ישראל תקח) [ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו וגו' ועגלו. וגם לא כא לומר קח פרשה באותה כפרתן היה. אי מה מילואים כל הכתוב בהן מעכב ובו'. בירושלתי והקטיר, מה הקטרה בראשו של מזבח אף מליקה בראשו של מזבח וקיי"ל א) הקטרה לא מעכבא ולא אמרינן אי מה מליקה מעכבת וכו', עוד מעכבין הלמדין מהמעכבין ואין מתרך כלום. זה בגה אב, דילפינן מהכא במה מלינו. אי נמי ששת ימים מיותר מדכתיב ויקרא אל משה ביוס השביעי. דחייש למומאת ביתו, לכך אנו מוסיפין שביעי על

ב) עיין היטב בירושלמי ומפרשיו המעכבים הלמדים משאינם מעכבים (שיח ילחה).